

Η ιστορία του κυρίου Ανουάρ και του κυρίου Μπόαζ

Λοιπόν παιδιά, ακούστε τώρα την ιστορία ενός σχολείου σ' ένα χωριό έξω από την Ιερουσαλήμ. Το χωριό αυτό οι Ισραηλινοί το ονομάζουν Νεβεσαλώμ και οι Άραβες Γουαχάτ Αλ Σαλάμ. Και στις δύο γλώσσες όμως, τ' όνομα αυτό σημαίνει Όαση της Ειρήνης.

Στο χωριό αυτό έχουν αποφασίσει εδώ και πολλά χρόνια να ζουν μαζί, Ισραηλινοί και Άραβες, ειρηνικά. Κι αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο αφού Ισραηλινοί και Άραβες είναι εχθροί. Αποφάσισαν μάλιστα να στέλνουν τα παιδιά τους στο ίδιο σχολείο, το μοναδικό στο Ισραήλ, όπου διδάσκονται και οι δύο γλώσσες, από δασκάλους και των δύο πλευρών.

Ο διευθυντής του σχολείου, ο κύριος Ανουάρ, είναι Άραβας και ο υποδιευθυντής, ο κύριος Μπόαζ, είναι Ισραηλινός. Ο Ισραηλινός υποδιευθυντής είχε ένα γιο που ήταν στρατιώτης. Η στρατιωτική θητεία στο Ισραήλ είναι υποχρεωτική και για τους άντρες και για τις γυναίκες για 4 χρόνια.

Ο στρατιώτης αυτός ήταν μέσα σ' ένα αεροπλάνο που είχε πάρει εντολή να βομβαρδίσει έναν παλαιστινιακό καταυλισμό στο Λίβανο. Στον καταυλισμό αυτό όμως ζούσαν συγγενείς και φίλοι του διευθυντή, του κυρίου Ανουάρ.

Τα παλαιστινιακά πολυβόλα κατέρριψαν το αεροπλάνο των Ισραηλινών και έτσι σκοτώθηκε ο γιος του υποδιευθυντή. Μόλις έμαθε το τραγικό νέο ο πατέρας του στρατιώτη, έπεσε σε μεγάλη θλίψη.

Από την άλλη, ο Άραβας διευθυντής του σχολείου, μόλις έμαθε το γεγονός, αισθάνθηκε δυο διαφορετικά πράγματα. Από τη μια ένιωσε χαρά γιατί οι Παλαιστίνιοι συμπατριώτες του έριξαν το αεροπλάνο κι έτσι σώθηκαν οι συγγενείς και οι φίλοι του στον καταυλισμό. Από την άλλη ένιωσε μεγάλη στενοχώρια γιατί χάθηκε ο γιος του φίλου του.

Αποφάσισε λοιπόν να πάει να συλλυπηθεί το φίλο του τον υποδιευθυντή για το χαμό του γιου του και να του πει: «Φίλε μου, θα ήθελα να σου πω, πως λυπάμαι πάρα πολύ που έχασες το γιο σου. Θα ευχόμουν να ήταν τώρα ζωντανός και να τον είχες δίπλα σου. Επειδή όμως θα ήθελα να είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σου, επειδή είσαι φίλος μου, θα ήθελα να σου πω και κάτι ακόμα.

Χαίρομαι που καταρρίφθηκε το αεροπλάνο, γιατί αν δεν είχε γίνει έτσι, αυτό θα βομβάρδιζε τον καταυλισμό και θα σκοτώνονταν οι Παλαιστίνιοι φίλοι και συγγενείς μου.»

Οι δυο φίλοι συνέχισαν να μιλούν για ώρες μαζί και παρά τις διαφορές τους εξακολουθούν να είναι φίλοι και δάσκαλοι στο ίδιο σχολείο.